

10. listopad

Divljenje ili strah pred onim previše? Diviti se ili bojati se nekoga koji nudi više? Isus pobuđuje oba osjećaja u duši onoga koji vidi Njegove znakove i sluša Njegovu riječ. On doista u svima želi pobuditi samo divljenje, vatru ljubavi, u kojoj bi svaka stvarnost bila pojašnjenja i shvaćena. Bez te ljubavi ne raspršuje se tama u nama.

Isusov navještaj muke stvara ne mali napor Njegovim učenicima. Njegov govor o zarobljavanju i predanju u ruke ljudi nije lako shvatiti. Takav ih govor ispunja strahom. Ne shvaćaju ono što im govori. Ne uzimaju srcu te Njegove riječi. Štoviše, pokazuju reakciju tvrde i svjesne zatvorenosti. Ne shvaćaju. Ne žele shvatiti. Ne pitaju Ga ništa sa željom da nastave ne shvaćati. To je neshvaćanje ne samo neizbježno nego i željeno. Zatvaraju se u gluhoću i nijemost. To neshvaćanje ne uništava Božji naum. Štoviše, ostvaruje ga. To nas neshvaćanje, najizvrsnije đavolsko djelo, zatvara u radikalni grijeh. Zatvara nas u neposlušnost nevjernosti kao mjesto u kojem nas sve Bog nalazi i pokazuje milosrđe.

Isus, pred našom nevjeroj, nudi Svoju riječ vjere. On, pred našom nevjernošću, obnavlja Svoju vjernost. On, pred našom gluhoćom, ponavlja Svoju riječ. Njegova nas Riječ liječi od gluhoće. Ako je pustimo u svoje uši, u stanju smo slušati i ljubiti Njega. To je vjera koja pobjeđuje zlo, nevjero i izopačenost, neposlušnost Bogu i bijeg od Njega. Ako smo u stanju gluhoće nismo u stanju pobijediti zlo. Štoviše, činimo zlo i mi smo kao neki zaraženi izvor koje ne može ne trovati. Bez Njegove riječi sve je za nas dvosmisleno.

Njegovo djelovanje i Njegova moć ne spašavaju nas sve dok ne shvatimo nemoć Njegovog predanja nama. On što spašava nas ljude, jest osjećaj da nas Bog ljubi. Samo se tako možemo prepoznati Njegovim stvorenjima i prihvatiti bez drame vlastitu narav ograničenosti i samu smrt, kao susret s Njim.

Mi se osjećamo ljubljenima ne toliko jer primamo tolike darove od drugoga. Darovi su dvoznačni znak. Dvosmislenost znaka prestaje samo kada, nemajući više darova za darivanje, darovatelj daje samoga sebe. Ljubav je doista darivanje samoga sebe. Darivanje samoga sebe stavlja u nemoć i u apsolutno siromaštvo i događa se onda kada se nema više ništa za dati. Ljubav se objavljuje kao takva samo u dragovoljnom pribijanju i blizini ljubljenoga, podnoseći njegovo zlo. Ono što činimo znak je ljubavi samo ako se rađa iz te samilosti koja pati zlo

drugoga. Inače je znak moći. Zato su nužni siromaštvo i poniznost, nemoć i predanje Boga. Upravo zato jer je Bog, Ljubav. Vjera je prihvaćanje takvog Boga.

Strah od darivanja samoga sebe možemo pobijediti samo u dijalogu s Isusom. Jedino u susretu s Njim možemo se pitati zašto patnja. (fač)